

Κάτοικοι: **1.400**

Στην Κορώνη με το μεγάλο κάστρο της υπάρχει ακόμα η μεσαιωνική ατμόσφαιρα. Τη γραφικότητά της υπογραμμίζουν στενοί δρόμοι και σκαλοπάτια, σπίτια χαμηλά, βαμμένα στο άσπρο, το κίτρινο και το γαλάζιο, με ασβεστωμένα κράσπεδα. Η πόλη είναι χτισμένη ανάμεσα σε ακρογιαλιές και βράχους.

Κάτω από το κάστρο που χτίστηκε τον ΙΓ' αιώνα βρίσκεται η εκκλησία της Ευαγγελίστριας, που πανηγυρίζει στις 15 Αυγούστου και την Παρασκευή της Λαμπρής. Τις γιορτινές αυτές μέρες κάποτε γίνονταν οι παροιμιώδεις «κορωνέικες επισκέψεις»: ήταν φημισμένες για τη μεγάλη τους διάρκεια, γιατί εκεί οι κάτοικοι ήταν πλούσιοι και φιλοξενούσαν αρχοντικά για πολλές ώρες τους επισκέπτες.

Πάνω στο κάστρο, δίπλα στα ερείπια βυζαντινής εκκλησίας, βρίσκεται το γυναικείο μοναστήρι του Αγίου Ιωάννη, που ακολουθεί το παλιό ημερολόγιο. Η βυζαντινή εκκλησία ήταν αφιερωμένη στην του Θεού Σοφία και χτίστηκε πάνω στα ερείπια του ναού του Απόλλωνα.

Τηλέφωνα: Αστυνομία 272.50.22.422, Δήμος 272.50.22.221, Λιμεναρχείο 272.50.22.377, Αγροτικό Ιατρείο 272.50.22.208, ΟΤΕ 272.50.22.399, Ταξί 272.50.22.281.

Η ιστορία της Κορώνης

Στα 740 π.Χ., οι Δωριείς του Άργους κυριεύσαν την πόλη Ασίνη, την ξεθεμελίωσαν κι

έδωξαν από εκεί τους κατοίκους της. Βρήκαν καταφύγιο στη Μεσσηνία όπου έκτισαν νέα Ασίνη. Στα 365 π.Χ., Θηβαίοι άποικοι έκτισαν την πόλη Κορώνη στα δυτικά παράλια της Μεσσηνίας (στο σημερινό Πεταλίδι). Στη διάρκεια του μεσαιώνα, οι τότε κάτοικοι της θηβαϊκής αποικίας μετακινήθηκαν στη θέση της αρχαίας Ασίνης κι έκτισαν την (νέα) Κορώνη. Την αναφέρει στον «Συνέκδημό» του ο Ιεροκλής (ΣΤ΄ μ.Χ. αιώνας). Οι επίσκοποι της αναφέρονται συχνά σε έγγραφα του Ζ΄ αιώνα, ενώ στα χρόνια του αυτοκράτορα Νικηφόρου Α΄ (802 – 811) η επισκοπή Κορώνης υπήχθη στη μητρόπολη Πατρών. Το λιμάνι της πόλης αναφέρεται ως σταθμός των από τη Δύση προς τους Αγίους Τόπους προσκυνητών του ΙΑ΄ αιώνα. Και ο Άραβας γεωγράφος Εντρεσί (1099 – 1180), στο έργο του «Βίβλος του Ρογήρου» (1133) την αναφέρει ως μικρή αλλά οχυρή πόλη.

Στα 1205, ο πρίγκιπας της Αχαΐας, Γουλιέλμος Σαμπλίτης, την παραχώρησε στον Γοδεφρείδο Βιλλαρδουίνο που όμως την έχασε στα 1207 από τους Βενετσιάνους που τότε πήραν και το κάστρο της Μεθώνης. Με τη συνθήκη του 1209, οι Βενετσιάνοι αναγνωρίστηκαν κύριοι της Κορώνης και της Μεθώνης, ενώ στους Φράγκους έμεινε ολόκληρη η χώρα από την Πύλο ως την Κόρινθο.

Οι Βενετσιάνοι οχύρωσαν και τα δυο κάστρα κι εγκατέστησαν φρούραρχο στην Κορώνη (με πρώτο τον Τζιοβάνι Γκουερίνι). Η πόλη μεταβλήθηκε σε κέντρο ανεφοδιασμού των πλοίων της Βενετίας που περνούσαν από εκεί. Την βενετσιάνικη κυριαρχία αναγνώρισε στα 1265 και ο αυτοκράτορας του Βυζαντίου Μιχαήλ Παλαιολόγος. Αμέσως μετά, οι Βενετσιάνοι έκτισαν εκεί ναύσταθμο.

Στα ασφαλή όριά της αναπτύχθηκαν το εμπόριο και η βιομηχανία. Παρήγε ονομαστό λάδι, προϊόντα μετάλλου, χρωστικές ουσίες και, κυρίως, περίφημες πολιορκητικές μηχανές. Για τρεις αιώνες, οι μηχανές αυτές ήταν περιζήτητες σε όλο τον κόσμο.

Η Κορώνη έπεσε στους Τούρκους στις 16 Αυγούστου του 1500, αμέσως μετά την άλωση της Μεθώνης. Ο κατακτητής αφιέρωσε τα από αυτήν έσοδα στον ιερό τόπο των μωαμεθανών, τη Μέκκα.

Ο Γενουάτης ναύαρχος, Αντρέα Ντόρια, την πήρε στα 1532 για λογαριασμό του βασιλιά Καρόλου Ε΄ της Γερμανίας. Οι Τούρκοι έστησαν στενή πολιορκία και την ξαναπήραν δυο χρόνια αργότερα. Από τους τότε κατοίκους της, άλλοι έγιναν μισθοφόροι σε στρατούς κρατών της Ευρώπης κι άλλοι μετανάστευσαν στην Ιταλία. Έπειτα από ενάμισι αιώνα, οι Βενετσιάνοι την ξαναπήραν (1687). Την κράτησαν τριάντα χρόνια οπότε πέρασε πάλι στους

Τούρκους.

Το κάστρο της Κορώνης ήταν ένα από τα πρώτα που πολιορκήθηκαν αμέσως μετά την έκρηξη της επανάστασης του 1821 (τέλη Μαρτίου). Οι εκεί Τούρκοι αντιστάθηκαν με επιτυχία, όπως και στα 1824, όταν και πάλι οι Έλληνες προσπάθησαν να το πάρουν με έφοδο. Η νέα πολιορκία, στα 1825, διαλύθηκε όταν εμφανίστηκαν οι δυνάμεις του Αιγύπτιου Ιμπραήμ. Έμεινε στα χέρια του ως την άνοιξη του 1828 οπότε την εγκατέλειψε στους Αλβανούς που αποσπάστηκαν από τον στρατό του. Τον Ιούνιο, ο Ιμπραήμ την ξαναπήρε. Την έχασε οριστικά τον Αύγουστο της ίδιας χρονιάς (1828), όταν την κατέλαβαν οι Γάλλοι του Μεζόν. Την παρέδωσαν στο ελληνικό κράτος.

(Έθνος της Κυριακής, 2001 – 2002) (τελευταία επεξεργασία, 2.8.2011)